

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

przy udziale Protokolanta: Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019r., 28 maja 2019r.

sprawy K. K. (1) syna S. i K. z domu J., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I.w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie wdzierał się do cudzego domu jednorodzinnygo usytuowanego przy ul. (...), działając na szkodę L. W., **tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

II.w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P., woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie domu jednorodzinnygo usytuowanego przy ulicy (...) dostał się do jego wnętrza skąd po penetracji pomieszczeń mieszkalnych i dewastacji wyposażenia zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci obrazów, kolekcji porcelanowych słoników, wazonów, szklanek, pamiątek wykonanych z bursztynu, czyniąc swym działaniem straty w łącznej kwocie 6000 złotych na szkodę L. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k., **tj. przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

I.oskarżonego **K. K. (1)** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycje art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. , w pkt II dyspozycje art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym wartość skradzionych przedmiotów ustala na kwotę 4450 zł i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 193 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II.na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 października 2018r. godzina 16.10 do dnia 12marca 2019r., przy czym jeden dzień tymczasowego aresztowania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. J. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie nr I/419/18/P k. 136 poz. 1-6 ;

VI. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygnatura akt : II K 1225/18

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie wdzierał się do cudzego domu jednorodzinnego usytuowanego przy ulicy (...) działając na szkodę L. W. tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz o to, że w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie domu jednorodzinnego usytuowanego przy ulicy (...) dostał się do jego wnętrza skąd po penetracji pomieszczeń mieszkalnych i dewastacji wyposażenia zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci obrazów, kolekcji porcelanowych słoników, wazonów, szklanek, pamiątek wykonanych z bursztynu, czyniąc swym działaniem straty w łącznej kwocie 6000 złotych na szkodę L. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w P., ustalił następujący stan faktyczny.

K. K. (1) w dniu 29 września 2018r. opuścił Zakład Karny w C.. Tego dnia przyjechał do P.. W okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P. wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie wdzierał się do domu jednorodzinnego usytuowanego przy ulicy (...) a należącego do L. W.. W tym też okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego usytuowanego przy ulicy (...). K. K. (1) dostał się do wnętrza domu w ten sposób, że wybił szybę w oknie. Następnie dokonał penetracji pomieszczeń mieszkalnych i dewastacji wyposażenia oraz zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci obrazów, kolekcji porcelanowych słoników, wazonów, szklanek, pamiątek wykonanych z bursztynu, czyniąc swym działaniem straty w łącznej kwocie 4450 złotych na szkodę L. W..

K. K. (1) był uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Puławach z dnia 5 kwietnia 2016r. w sprawie II K 96/14 na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności m.in. za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. którą odbywał w okresie od 28 .11.2016r. do 29.09. 2018r. (zeznania świadków : T. W. k. 237v-238,7-8; M. G. k. 238v,42-43; K. Z. k. 239-239v,67-68; częściowe wyjaśnienia oskarżonego k. 236v-237, 27-28,33-34,49-50; opinia z zakresu wyceny ruchomości k. 262-287; wyjaśnienia oskarżonych S. J. (1) k. 46-48,57-58, M. D. k. 38-40,59-60; protokoły oględzin k. 2-4a,61-62,84-85,86-87; odpis wyroku w sprawie II K 1284/12 k. 89; odpis wyroku w sprawie II K 96/14 ; opinia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. k. 130-133; dokumentacja fotograficzna k. 134-135).

Oskarżony w trakcie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego oraz w trakcie rozprawy nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, polegającego na kradzieży z włamaniem, przyznał się jedynie do zarzutu polegającego na wdzieraniu się do cudzego domu (k. 236v-237, 27-28,33-34,49-50).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na kradzieży z włamaniem. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności zeznaniami świadków : T. W. k. 237v-238,7-8; M. G. k. 238v,42-43; K. Z. k. 239-239v,67-68, opinią z zakresu wyceny ruchomości (k. 262-287), wyjaśnieniami oskarżonych S. J. (1) (k. 46-48,57-58), M. D. (k.38-40,59-60);

protokołami oględzin (k.2-4a,61-62,84-85,86-87) a przede wszystkim opinią Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. (k. 130-133), które to dowody Sąd obdarzył wiarą.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu kradzieży z włamaniem są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, z konsekwencji związanych z popełnianiem przez niego tego czynu, a przed wszystkim surową karalnością. Dlatego też przyznał się jedynie do czynu, który polegał na wdzieraniu się do cudzego domu, który to czyn jest zagrożony zdecydowanie niższą karą pozbawienia wolności, a także alternatywnie karami wolnościowymi.

Odnosząc się do zeznań T. W. (k. 237v-238,7-8), K. Z. (k. 239-239v,67-68) stwierdzić należy, iż polegały one na prawdzie. Świadkowie opisali okoliczności związane zabezpieczeniem domu, skradzionym mieniem oraz odnośnie okoliczności zastanych po ujawnieniu kradzieży z włamaniem.

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne bowiem były one rzeczowe i logiczne a ponadto nawzajem ze sobą korespondowały. Niewątpliwe zatem należy uznać za udowodnione i prawdziwe stwierdzenia ww. świadków, że dom przed kradzieżą był zabezpieczony, natomiast kradzież z włamaniem miała miejsca w okresie 29 września 2018r. do 11 października 2018r., podobnie jak to, że do kradzieży w włamaniem doszło na skutek wybicia szyby, w trakcie którego sprawca się skaleczył, o czym świadczą ślady krwi.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. G. (k. 238v,42-43), który zeznawał na okoliczność dokonanych w dniu 11 października 2018r. oględzin domu jednorodzinnego, przy ulicy (...) w P., ujawnionych rzeczy należących na K. K. (1), oraz zatrzymania w pobliżu tego domu oskarżonego, S. J. (1) oraz M. D..

Świadek zeznawał szczerze i logicznie, dlatego też brak jest podstaw do ich kwestionowania zwłaszcza, że jest osobą obcą dla stron i nie jest zainteresowany rozstrzygnięciem.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonych S. J. (1) (k. 46-48,57-58), M. D. (k. 38-40,59-60) stwierdzić należy, iż polegają na prawdzie w zakresie w jakim potwierdzają sprawstwo oskarżonego K. K. (1) w zakresie czynu polegającego na wdzieraniu się do cudzego domu. Okoliczność ta jednak nie wymaga dalszego rozważania, bowiem oskarżony od początku przyznawał się do tego czynu. W pozostałym zakresie wyjaśnienia ww. oskarżonych nie poszerzają istotnie materiału dowodowego, gdyż zaprzeczyli oni aby posiadali jakakolwiek wiedze na temat kradzieży z włamaniem do tego domu i kradzieży mienia z niego pochodzącego, co wydaje się być mało prawdopodobne i przekonujące zwłaszcza, iż wszyscy razem w domu tym mieszkali. Nie może budzić wątpliwości, iż propozycja zamieszkania w tym domu pochodziła od oskarżonego K. K. (1), dlatego niewątpliwie S. J. (2) oraz M. D. ukrywali prawdziwe fakty dotyczące zachowania oskarżonego K. K. (1) w zakresie czynu polegającego na kradzieży z włamaniem, o czym świadczą chociażby wnioski oponentki Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. (k. 130-133).

Walorem mocy dowodowej obdarzono wywołaną w sprawie, a wymienioną wyżej opinią Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. (k. 130-133), z której wynika, iż na zaschniętej plamie koloru czerwono- brunatnego ujawnionej na miejscu kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego przy ulicy (...) zgodnie z protokołem oględzin (k. 4) znajduje się DNA zgodne z cechami DNA wymazu policzkowego K. K. (1) wskazując, iż wartość ilorazu wiarygodności wskazuje, iż jest to dowód ekstremalnie mocny. Sporządzona ona została według zasad rządzących procesem opiniowania. Zawiera wszystkie niezbędne elementy jak część wstępną, opisowo sprawozdawczą i właściwą opinię. Pośrednio potwierdzeniem sprawstwa oskarżonego K. K. (1) w zakresie czynu polegającego na kradzieży z włamaniem są jego twierdzenie przekazanie policjantom w trakcie zatrzymania, iż bierze on to na siebie. Wynika to z zeznań funkcjonariusza policji M. G. oraz wyjaśnień S. J. (2) oraz M. D.. Oskarżony wprawdzie, jednoznacznie nie stwierdził,

czego dotyczy powyższe twierdzenie, jednakże w świetle zgromadzonego materiału nie może budzić wątpliwości, iż to on dokonał kradzieży z włamaniem do przedmiotowego domu.

Mając powyższe na względzie, nie może zmienić poczynionych ustaleń fakt, iż z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych wynika, iż zabezpieczone ślady linii papilarnych na obrazie, nie są zgodne z odbitkami linii papilarnych palców na karcie daktyloskopijnej wypełnionej na K. K. (1). Zwrócić należy uwagę, iż nie ujawniono śladów linii papilarnych które kwalifikują się do identyfikacji ze względu na niewystarczającą liczbę cech szczególnych, bądź ich nie ujawniono np. na powierzchni drewnianej ramy obrazu, tektury. Ślady linii papilarnych z kolei utrwalone na folii daktyloskopijnej nie kwalifikują się do identyfikacji ze względu na niewystraszającą liczbę cech szczególnych (k. 193-197).

Przedmiotową opinię Laboratorium Kryminalistycznego Sąd ocenił jako wiarygodną albowiem była ona logiczna i w sposób profesjonalny i kompleksowy rozważała problemy będące przedmiotem badań. To, że opinia nie poszerzyła materiału dowodowego, oczywiście nie może uwolnić oskarżonego od odpowiedzialności karnej za przestępstwo kradzieży z włamaniem, gdyż jego sprawstwo w tym zakresie wynika chociażby z opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L..

Końcowo Sąd odniesie się do dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchomości M. B. (k. 262-287), którą należy podzielić w całości jako, że jest ona pełna logiczna i wewnętrznie bezsprzeczne zaś jej wnioski jednoznaczne. Z dowodu tego wynika, jaka była wartość skradzionych przedmiotów.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wpływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

K. K. (1) zarzucono aktem oskarżenia popełnienie czynu z art. 193 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo przewidziane w art. 279 § 1 k.k., podlega ten, kto kradnie z włamaniem.

Włamanie w znaczeniu art. 279 § 1 k.k. jest pojęciem prawnym obejmującym usunięcie przeszkody oznaczającej, że wejście do pomieszczenia jest zabronione dla osób nieupoważnionych. Występujące najczęściej w praktyce sposoby dokonania włamania to „tradycyjne” działanie sprawcy skierowane na pokonanie przeszkód zabezpieczających pomieszczenie, w którym znajduje się mienie będące przedmiotem kradzieży – zamki, zasuw, kłódki, kraty, które sprawca niszczy, uszkadza lub otwiera podrobionym kluczem i. t.p.

Do znamion strony podmiotowej tego przestępstwa należy zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

Kradzież z włamaniem zachodzi wtedy gdy, jej sprawca zabiera cudzą rzecz ruchomą (mienie ruchome) w celu przywłaszczenia w następstwie jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania i usunięcia w ten sposób przeszkody materialnej będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza (por. Komentarz do Kodeksu Karnego – część szczególna B. Michalski, Duże Komentarza Becka t. II, str. 713 i n.)

W przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania recydywy podstawowej określonej w art. 64 § 1 k.k. tj. uprzednie skazanie za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności (za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. - por. odpis wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 5 kwietnia 2016r. w sprawie II K 96/14), popełnienie w ciągu 5 lat umyślnego przestępstwa podobnego za które był już skazany po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności (data czynu przypisanego oskarżonemu – w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku, okres odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od 28 .11.2016r. do 29.09. 2018r.).

Zgodnie z treścią art. 193 k.k. kto wdzierają się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Dobrem chronionym przy przestępstwie naruszenia miru domowego jest wolność człowieka rozumiana jako prawo do decydowania o tym, kto może przebywać w miejscu, do którego jest uprawniony. W orzecznictwie wyrażono pogląd, że dobrem chronionym w art. 193 k.k. jest wolność od bezprawnych ingerencji zakłócających spójność zamieszkiwania, czyli przepis ten obejmuje zakaz wszelkiej formy przedostania się (wejścia) do cudzego zamkniętego mieszkania czy innego pomieszczenia chronionego mirem domowym wbrew wyraźnej woli jego dysponenta (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKa 47/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 41; post. SN z 14.8.2001 r., V KKN 338/98, niepubl.). Zamach na miejsce zamieszkania wiąże się także z ochroną życia prywatnego i rodzinnego, gdyż miejsce stałego przebywania człowieka bez wątpienia należy do ścisłej sfery jego prywatności.. Czynność sprawcza naruszenia miru domowego polega na wdzieraniu się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo na ogrodzony teren lub nieopuszczenia takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej. Komentowany przepis przewiduje zatem dwie alternatywne formy naruszenia miru domowego odpowiadające przyjętym w strukturze przestępstwa formom czynu. Naruszenia miru można bowiem dokonać przez działanie, które polega na wdarciu się sprawcy do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo na ogrodzony teren, lub przez zaniechanie, które zachodzi wówczas, gdy sprawca wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza.. Wdzieranie się sprawcy obejmuje wszelkie sposoby przedostania się do określonego miejsca wbrew jawnej lub dorozumianej (np. przez zamknięcie danego pomieszczenia na klucz lub ogrodzenie terenu płotem) woli osoby uprawnionej. Wdarcie w rozumieniu art. 193 k.k. to przede wszystkim wejście połączone z pokonaniem przeszkody, lecz nie chodzi tu o przeszkodę o charakterze fizycznym, ale o przełamanie woli osoby uprawnionej, która dla wdzierającego się stanowi barierę do pokonania. Sposób naruszenia woli osoby uprawnionej może być różny, jest on przy tym okolicznością drugorzędą, nieistotną z punktu widzenia bytu samego przestępstwa (wyr. SA w Katowicach z 9.12.2010 r., II AKa 384/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 75). Objąć może zatem wszelkie formy przedostania się (wejścia) do cudzego zamkniętego mieszkania lub innego pomieszczenia chronionego mirem domowym, tj. wbrew wyraźnej woli jego dysponenta (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKa 47/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 41).

Nieopuszczenie natomiast określonego miejsca jest taką sytuacją faktyczną, w której sprawca już znalazł się w określonym miejscu – obojętnie czy za wiedzą lub zgodą gospodarza – i nie opuszcza tego miejsca mimo żądania ze strony osoby uprawnionej, aby to uczynił. Jest bowiem kwestią drugorzędą, czy sprawca znalazł się w tym miejscu legalnie, nie chcąc go następnie opuścić, czy też nielegalnie, istotne jest bowiem tylko to, że sprzeciwia się żądaniu osoby uprawnionej. Przez żądanie należy rozumieć stanowcze i wyraźne, a nie tylko dorozumiane wyrażenie woli osoby uprawnionej, aby dana osoba opuściła jego mieszkanie lub inne jego pomieszczenie albo należący do niego ogrodzony teren. Nieopuszczenie cudzego miejsca staje się bowiem bezprawne od chwili dotarcia do sprawcy żądania osoby uprawnionej opuszczenia miejsca, które do niej należy. Osoba uprawniona to taka osoba, która ma prawo do dysponowania danym miejscem w taki sposób, że dla osób trzecich jest to miejsce cudze. Prawo to może wynikać przede wszystkim z norm dotyczących własności, ale także użytkowania, służebności, posiadania (prawa rzeczowe) oraz z najmu, dzierżawy, dożywocia (zobowiązania), a nadto z norm prawa lokalowego i spółdzielczego. Znamiona przestępstwa naruszenia miru domowego może więc zrealizować jedynie osoba, której nie przysługuje – na podstawie obowiązujących przepisów lub istniejącej między stronami umowy – prawo dostępu do obiektu będącego formalnie mieniem "cudzym" (wyr. SN z 3.2.2016 r., III KK 347/15, Prok. i Pr. 2016, Nr 5, poz. 5).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż nie może budzić wątpliwości, iż K. K. (1) dopuścił się przypisanego mu w wyroku czynu z art. 279 § 1 k.k.

Oskarżony popełnił czyn opisany w II wyroku umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego. Oskarżony wiedział, że jest osobą nie upoważnioną do wstępu do domu stanowiącego własność L. W. podobnie jak i to, że pokonując zabezpieczenie dokonuje włamania, natomiast zabierając mienie działał w celu jego przywłaszczenia, a mimo to dokonywał czynu zabronionego przez prawo. Oskarżony chciał więc takiego zachowania i zamiar swój zrealizował,

gdyż doskonale zdawał sobie sprawę, iż wdzierając się do ww. domu przez usunięcie przeszkody w postaci szyby czyni to w celu popełnienia kradzieży.

Bez wątpienia zachowanie oskarżonego mające miejsce w okresie od 29 września 2018 roku do dnia 11 października 2018 roku daty dziennej nieustalonej w P. a polegające na wdzieraniu się do cudzego domu stanowi naruszenie miru domowego określone w art. 193 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd ferujący orzeczenie, wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów uznając, że jest on znaczny. Swoim czynem polegającym na kradzieży z włamaniem oraz naruszeniu miru domowego oskarżony zaatakował takie dobra jak mienie, prawo własności oraz wolność człowieka.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynu zabronionego polegającego na kradzieży z włamaniem oraz naruszeniem miru domowego a mianowicie chęć osiągnięcia łatwej korzyści majątkowej. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd orzekający zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisami art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonej.

Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy za czyn z art. 193 k.k. będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności a za czyn z art. 279 §1 k.k. będzie kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 §1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające oskarżonego Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił to, że oskarżony przyznał się do czynu z art. 193 k.k.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawę, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszaając na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Sąd orzekający doszedł do wniosku, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a w szczególności dla zapobieżenia powrotowi przez niego do przestępstwa koniecznym będzie wymierzenie mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, za czym przemawia zwłaszcza fakt uprzedniej karalności, okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. w tym zuchwałość oskarżonego polegająca na korzystaniu z cudzego domu, lekceważące podejście do cudzego mienia i własności, w tym popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w warunkach art. 64

§ 1 k.k. Z tych względów uznać należy, że wymierzenie mu kary izolacyjnej za przypisane mu obecnie czyny, nie jest nadmiernie surowe i nie zawiera elementu nadmiernej represji.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Na rzecz obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu – zasądzone przepisanie prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd rozstrzygnął w przedmiocie zabezpieczonych dowodów rzeczowych.

Natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.